

PROTIV PODJELE HRVATSKE!

Da bi pristup Europskoj uniji načelno mogao Hrvatskoj donijeti i stanovite koristi, osporit će samo oni koji su do te mjere ideološki zaslijepjeni da nisu kadri ozbiljno vagati argumente, pa znaju da su *protiv*, ali nisu kadri valjano artikulirati svoje misli niti objasniti *zašto* su protiv. Postoje, dakle, razlozi da se na predstojećem referendumu zaokruži DA, a ipak smatram kako bez ikakva krznanja treba izabrati NE. Za takvo shvaćanje postoje dvije kategorije razloga. Jedni se, uvjetno, mogu nazvati ideološkima, druge je primjerenije nazvati nacionalno-političkim.

Prvima se ovdje ne ćemo baviti, što ne znači da podcjenjujemo njihovo značenje. Ne ćemo ni polemizirati s mešetarima, poglavito onima na vlasti, dojučerašnjoj i današnjoj, što Europsku uniju poistovjećuju s Europom, i podsjećati na to da su, recimo, Švicarska i Norveška itekako u Europi, ali nisu u Europskoj uniji, za razliku od britanskih i francuskih protektorata, koji jesu u EU, ali nikad nisu pripadali Europi. Danas i ovdje nas zanimaju nacionalno-politički razlozi, i to tri koja smatramo najkrupnijima.

Prvo, Europska unija nije nedužna i poluobvezna asocijacija suverenih država (kao što je, otprilike, bila zamišljena De Gaulleova i Adenauerova «Europa domovina»), nego je svojevrsna *naddržava*, državnopravni subjekt *sui generis*, sa snažnom tendencijom integracije i centralizacije u kojem će neminovno dominirati moćniji, pojavljivali se oni u obliku multinacionalnih korporacija ili u obliku gospodarski i politički snažnijih naroda. I sadašnja kriza koja naizgled prijete raspadom EU zapravo će se iščahuriti kao klopka za male i još manje, koji će pod firmom *bratske pomoći* morati prihvatiti rješenja što im dokidaju ionako tek simbolička prava.

Drugo, i najpovršnija *statistika* hrvatske vanjske i gospodarske politike posljednjih desetak-petnaest godina pokazuje da je suverenost hrvatske države svedena na mahanje zastavicama na prigodnim mimohodima, na pravo samostalnog nastupanja na športskim natjecanjima (poput Walesa ili Sjeverne Irske!) i na slične iskaze nacionalnog identiteta koje je dopušteno manifestirati samo onda i samo onoliko koliko to ne vrijeđa osjećaje ili interese onih snaga i sila kojima se naše tobožnje elite tako strasno prostiru pred noge. Već godinama nemamo vlastitu vojsku, bar jednako toliko samo nominalno glasujemo o proračunu čiji su okviri određeni drugdje, a u još duljem razdoblju tek prividno sami biramo vlastiti Sabor i vladu. I naša orijentacija prema *regiji* izraz je bruxelleskoga diktata, a ne vlastitog izbora. Dakle, u razdoblju neposredno nakon ulaska u EU u stvarnosti ne će biti vidljivo nikakvo dodatno krnjenje hrvatske suverenosti: već sada je sluganstvo moralnih besprizornika kojima je *popločana* čitava državna i politička struktura tako duboko i tako sveobuhvatno, da je savršeno svejedno jesu li te strukture još i formalno najamničke. Međutim, ulaskom u EU u pravnom se smislu gubi podloga za vođenje suverene državne politike, jer ni eventualno korjenito drugačija vladajuća struktura koja bi – nekim čudom – bila izabrana, ne bi imala čvrstog oslonca za politički zaokret, nego bi se nalazila u čeličnom zagrljaju bruxelleske birokracije.

I treće, u svim raspravama o EU previđa se kako se hrvatskim ulaskom u tu tvorevinu hrvatske istočne granice prvi put nakon 1878. i okupacije Bosne i Hercegovine (ali sada prvi put našom voljom!) petrificiraju na Uni i na Savi. U današnje doba to, međutim, ne će biti samo granice hrvatske države, čiju bi nasilnu promjenu mogao zagovarati samo luđak ili samoubojica, nego je izvjesno da bi one uskoro mogle postati granicama hrvatstva. S obzirom na prilike u BiH i nejasne procese na Balkanu uopće, to ustaljenje otomanske (i «avnojske») granice sa suvremenim, schengenskim prefiksom, značit će to da smo između hrvatske države i Hrvata u BiH vlastitom voljom podigli bedem koji će ubrzati iseljavanje tamošnjih Hrvata i čitavu tu zemlju učiniti još nestabilnijom, jer će se ona pretvoriti u poprište sukobljavanja u najmanju ruku srpskih, ruskih i turskih imperijalističkih ambicija. Pritom se ne treba oslanjati na stereotipe o srpsko-turskim oprekama, jer te dvije zemlje i s obzirom na Bugarsku i na Crnu Goru odnosno Sandžak mogu postići aranžmane od kojih će i Hrvatima trnuti zubi. A manifestacija svesrpskog jedinstva prigodom 20. obljetnice proglašenja Republike Srpske i nedavna Tadićeva izjava da Srbija "nikad" ne će priznati Kosovo, pokazuju da se *kraj povijesti* ni izbliza ne nazire. A kad je tako, onda smo – služeći se onom poznatom doskočicom *zelenih* – obvezni upitati se: tko je nama dao pravo da se odrekemo onoga što nismo samo naslijedili od predaka, nego smo i posudili od unuka i prauka?

Tomislav JONJIĆ

IZ SADRŽAJA

POVLAČENJE TUŽBE ZA GENOCID JE RAVNO IZDAJI!	5
<i>Mirsad BAKŠIĆ</i>	
KALENDAR NADE	6
<i>Josip Ljubomir BRDAR</i>	
EU - KORAK PREMA STVARNOJ SUVERENOSTI...? ...	8
<i>Branko SALAJ</i>	
RAĐANJE EUROPE (XV.)	11
<i>Dr. Vjekoslav Božo JARAK</i>	
SAVJET LIJEČNIKA	14
<i>Dr. med. Drina BLAŽEKOVIĆ-SOJČIĆ</i>	
NAŠ NUTARNJI SVIJET (1)	14
<i>Maja RUNJE, prof.</i>	
KRONOLOGIJA PRAVAŠTVA (X.)	16
<i>Mladen KALDANA</i>	
PROTIV ULASKA U DRŽAVNU ZAJEDNICU SA SRBIJOM: JEDAN DOKUMENT IZ 1916. GODINE ...	18
PRILOZI ZA PROUČAVANJE HRVATSKE FINANCIJSKOPRAVNE PROŠLOSTI (II.)	29
<i>Prof. dr. sc. Nikola MIJATOVIĆ</i>	
IZ USPOMENA ŽELIMIRA CRNOGORCA	32
<i>Ivica KARAMATIĆ</i>	
BIJEG IZ ČETVERORED 1945. GODINE (I.)	34
<i>Dragutin ŠELA</i>	
KOMUNISTIČKI PROGONI IVE MARIĆ IZ POSUŠKIH VINJANA	40
<i>Ivica KARAMATIĆ i Želimir CRNOGORAC</i>	
DONJI BRIŠNIK – TOMISLAVGRAD: SVJEDOČANSTVO MATE PRLJEVIĆA O KRIŽNOME PUTU	42
<i>Ante TADIĆ</i>	
IN DIESER AUSGABE	47
IN THIS ISSUE	48